

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΜΕΖΕΡΟΥΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΜΗΤΕΡΑ του μικρού Νινέτου τον κρατούσε στην άγκυλιά της και τον κούταζε στα μάτια με λαχτάρα. Κυτιάζοντάς τον έτσι, έβλεπε καθαρά στο παιδί της, σάν στο βάθος ενός καθρέφτη, τον ίδιο τον εαυτό της, όταν ήταν κι' αυτή ευτυχισμένο κι' όλοχαρο παιδάκι. Και πράγματι, ο μικρούλης είχε τό βελουδένιο δέρμα της, τό μεγάλα σκούρα γαλιανά δνείροπόλα μάτια της, τό μακρυνά της βλέφαρα, τό κουκλιτσικά λακκάκια του προσώπου της, τή λίγο προς τό επάνω γυρισμένη μύτη της, τό ξανθά μετέξαινα μαλλιά της.

Στις λίγες αυτές ώρες πού ή μητέρα του έχει κοντά της τόν Νινέτο, δέν έξοει τί νά πρωτοκάνει γιά νά τόν ευχαριστήσει,

γιά νά τού δώσει την εντύπωση ότι μαζί της εινε καλύτερα από παντού άλλου, γιά νά τόν κάνει νά γυρίσει, όταν φεύγει, τό κεφαλάκι του με κλάματα προς τό παράθυρο της. "Ω! μή πόση σκληρότητα ή απόφαση τού διοζυγίου της τόν άρρασε από την άγκυλιά της, σάν νά ήταν λεπτή, γιά νά τόν εμπιστευθή στην φροντίδα μονάχα τού πατέρα του, πού την καταδικάζει με τό μίος του, πού δέν έννοει νά εινε πειά γ' αυτήν παρά ένας τόν στέλνει με άφάνταστη διαφορία, έπειδή εινε υποχρεωμένη από τή δικαιοσύνη άπόφαση, νά τόν βλέπει μία φορά στις δεκαπέντε μέρες γιά λίγες ώρες πού περνούν σάν δεινυρόλεπτα!...

"Έχει σιωπήσει τό σαλόνι, έκρημας μέσα στα συρτάκια δοες φωτογραφίες θά μπορούσαν νά προκαλέσουν χαμιά από έκεινες τριεπίμονες παιδικές ερωτήσεις πού σέ φέρνουν σέ θλιβερή άμηχανία, εστόλισε τό τραπέζι με λογής - λογής φρούτα, έβαλε επάνω στό χαλί τή πιά άγαπημένη του παιγνίδια κι' άπό τό έδωσο άδεια έξόδου στην υπηρεσία, περιμένει όλομύναχη την ευτυχισμένη στιγμή τού έρχομύ του κ' ή καρδιά της πάει νά σπιάσει από γλυκεία άνυπομονήσια.

Και έπι τέλους φτάνει ο μικρός! "Υστερ" από τό πρώτα άγκυλιάματα και τή φίλια άρχίζει τό μεγάλο πανηγύρι. Άναποδογυρίζουν τό έπιπλα. "Η μαμά γονατίζει, σφόνετα κοντά τού συγκαταβατικού, παιγνιδιάρα, τόν βοηθάει νά στήση τούς μολύβιδινους στρατιώτες του, νά φτιάξει με τή χρωματιστά έυλάκια πύργους και φρούρια. Τόν περτάει, τόν τσιμαίει, τόν γαργαλαίει, εινε άφάνταστα εύτυχισμένη πού βρίσκεται μαζί του, ξεφωνίζει και γελεί πρόσχαρα. Μά άξανα τή μάτια της σκεπάζονται από ένα μαύρο σύννεφο, ρίχνεται με άπελπισία πάνω στό παιδί της, τού γεμίζει με λαχταρισμένα φιλιά τό ποδαράκια, τή χεράκια του, τόν τσετσό τού λαιμό, πού εινε σκεπασμένος από τίς εφάντες μουκνίτσες του. Και ο μικρούλης τρομάζει, άρνύνεται, προσπαθει νά την σπρώξει και ξεφωνίζει:

— "Άσε με κακή, άσε με, με πονάει σού λέω! Είμαι πολύ θυμωμένος μαζί σου..."

— Τά καλά παιδάκια δέν θυμώνουν ποτέ με τή μαμά τους, τού ψιθυρίζει με τρυφερότητα.

Μά αυτός, κακωμένος, σκληρός χωρίς νά τό καταλαβαίνει, της άπαντάει:

— Πρώτα - πρώτα δέν είσαι πειά μαμά μου. Δέν είσαι πειά παρά μία κυρία...

Στό άκουσμα τών λόγων αυτών ή δύστυχη μητέρα, άνατηθάει σάν νά δέχτομαι κατά πρόσωπο μία καμτωικά και όχηή, τρέμοντας, τραυλίζει άπελπισμένα:

— "Α! δέν είμαι πειά παρά...μιά...μιά κυρία!...δέν είμαι πειά... ή μαμά σου!... Είχαν την τόλημ... είχαν την τόλημ νά σου ποινά τέτοιο παήμα Νινέτο... Βέβαια θά σου τό επανε γιά νά μού τό λές... "Α! τούς άθλιους!... Τούς άθλιους!..."

Δυνατό λυγμοί την συνταράζουν όλοσμοη, σφογγίζει τό κάθιδρο μετόπι της, με την παλήμ της, σφίγγει τή δόντια της γιά νά μην άδούξει νά κλαίη δυνατά, σάν μικρό παιδί, τρελλίσει σάν νά της έσπασαν έαρινικά και τή δυό γόνατα και με δυσκολία φτάνει και χονεται έκμηθδενισμένη σέ μία πολυθρόνα.

"Ο μικρός, ταργαμένος άι" δ,τι βλέπει, διατάζει γιά μία στιγμή,

σηκώνεται ύστερα άργά - άργά, πλησιάζει τή μητέρα του, της άπλόναει τή χείρα του γιά νά τόν συγχώρηση, νά τόν τραβήξει κοντά της, νά τόν άγκυλιάσει και συνεχίσει:

— "Η θεία... ή Διονυσία τό ειπε αυτό χτές... Μά έγω έξωρα καλά ότι κάνει λάθος... έξωρα καλά ότι είσαι ή μικρή μου, ή άγαπημένη μου μαμά... Σού τό ειπα γ' άστείο... μαριά μου... μαριά μου... χουσί μου μαριά!..."

Λέει πολλές φορές τή γλυκεία αυτή λέξη, την άφήνει νά χυθή σάν θαματουρογό βάλαμο, στάλα - στάλα, μέσα στην άνοιχτή πληγή της μητρικής καρδιάς, ζητάει νά τόν συγχώρηση... Γλυστράει στα γόνατα της μητέρας του, σφίγγεται πάνω στό στήθος της, άκούει τό δυνατό χτυποκάδι της...

"Η μητέρα του συνέχεται, παρηγορείται, προσπαθει νά χαμογελάσει, τού άγγίζει τό μέτωπο με τή παγωμένα της χείλη κι' άρχίζει νά τού μιλάει με καλωσύνη:

— Πώς μεγάλωσεσες αυτός τούς τρεις μήνες, Νινέτο!... Σέ λίγο θά μπορέιτε νά μού προσφάτετε τόν βραχίονά σου... Κέρει!..."

Τόν χενίζει τώρα με προσοχή ή έπιμέλεια, τού φρονάει ένα γυαλά από βενετσιάνικη θαντέλα, μία γοφράτα από μουσελίνα και τόν πείει μπροστά στό μεγάλο καθρέφτη.

— Βλέπεις, Νινέτο, πόσο είσαι τώρα ώμορφος; "Η θεία Διονυσία δέν έξοει νά σέ πτολιση έτσι ώμορφα, ψέμματα;

— Ναι, ναι, Μαμά!

Και ενά ο μικρός καμαράνει με σοβαρό ύφος μπροστά στον καθρέφτη, ή μαμά του κάνει έμπρός του μία βαθεία έπύκλιση και φωνίσει:

— Τό τραπέζι γιά τόν κ. Νινέτο εινε έτοιμο!..."

Πάνε στην τραπέζια, πόνε στολισμένη επίτηδες γιά την ήμερα αυτή και ή μαμά δείχνοντας στον μικρό της τή άφθονα και ποικίλα γλυκά τού λέει:

- Πάρε δ,τι θέλεις, Νινέτο, δλ' αυτά εινε δικιά σου.
- "Όλα; ροτάει αυτός με δυσπιστία.
- "Όλα, Νινέτο, δλα... "Α τό πού θές νάρχισης;
- Πές μου σύ, Μαμακοούλα.
- Τί θά έλεγες γιά μία πάστα φράουλα;
- Ναι! ναι!..." Και ύστερα;
- Ένα έκλαιει με σαντινύ.
- Και έπειτα;
- Δυό - τρία φρουτί γκλασέ.
- Ναι.
- Και έπειτα θά πής λίγο καλό μωσχάτο κρεσί...
- Νερωμένο;
- "Όχι, κύριε Νινέτο, σκέτο. Δέν εινε κάθε μέρα γιορτή.

"Ενθουσιασμένος, έπιφελομένος της περιστάσεως ο Νινέτο μουκνώνει τό στόμα του, βουτάει τό χέρι του σέ όλα τή πάστα, δέν βγάει πειά μιλιά: εινε πασαλειμένος κρέμες ως τή μύτη, αδειάζει μονορούφι τό γλυκό κρεσί...

Γιά μία στιγμή φαίνεται σκεπτικός.

"Επειτα κουνάει τό κεφαλάκι του και λέει:

- Τί κριμα! με μαλώσετε με τόν μπαμπά! Θά ήσωνα τόσο καλή μαμακοούλα γιά μένα!... Θάσουν πάντα κοντά μου... Γιατί δέν ξαναγαπιώσαστε!..."
- Αυτή διαγκώνει τή χείλη της, προσπαθει νά συγκρατηθή. "Όλη της ή χαρά πέταε άξανα μακριά, μακριά...
- Στην ήλικία σου τή παιδάκια δέν πρέπει νάνα τόσο περιέργα, λέει στό Νινέτο.
- Τί ειπες μαμά; ροτάει αυτός.
- Είπα πώς θά έκανες καλύτερα νά σφογγίσης τή μύτη σου.

— "Α!

— Και πού θά είνε τώρα τό καλοκαίρι Νινέτο;...

— "Ο μπαμπάς μού ειπε νά μή στέ πό!

— Καλά, καλά, κρτάισε τό μουσικό σου, κύριε Νινέτο.

"Ένα κουδούνισμα γοργό, νευρικό, έπιτακτικό, τούς διακόπτει. "Η μαμά τού Νινέτου τρέχει ν' άνοίξη την πόρτα.

Μία ξεραγμαυιά ψυχρή γουβερανάτα παρουσιάζεται, όγκνίλειται με εύγένεια και μουρμουρίζει μέσ' από τή δόντια της ξερά - ξερά, πεισματάρικα:

— "Ερχομαι νά πάρω τόν μικρό, κυρία. "Η ώρα πέρασε..."

"Η πληγωμένη μητέρα, ή καταδικασμένη νά βλέπει τό παιδί της λίγες στιγμές κάθε δέκα ήμερες, δέν φέρνει την παραμυρη άντιρρηση. Τοιμάζει τόν Νινέτο, γεμίζοντας τον φιλιά.

— Άντιο, παιδί μου, άντιο, στό καλό!... Στό καλό!..."

Κ' ενά ο μικρός κατεβαίνει τίς σκάλες, ή μητέρα του τρέχει και πέφτει σ' ένα νταβάνι... Κρβεί τό πρόσωπό της στα προσκεφάλια γιά νά μην άκούεται και κλαίει σπαρακτικά, άπελπισμένα!...

PENE MEZEROVA